

ΡΕΜΠΕΤΙΚΟ ΓΛΕΝΤΙ

με Ζωντανούς Μουσικούς
& Φαγοπότι

ΣΑΒΒΑΤΟ 24/12/16 Ώρα 19:00

στην GARE για την οικονομική
ενίσχυση της κατάληψης

Κατάληψη GARE Καλλιτρομίου 74, Εξάρχεια

Ραντεβού στη GARE

(με αφορμή τη δίκη της πρώτης μπατσο-
εισβολής)

Δυο λόγια για το ιστορικό νόημα των καταλήψεων

Το σύγχρονο καταληψιακό κίνημα στην Ευρώπη ξεκίνησε να αναπτύσσεται πριν μισό αιώνα, κυρίως στη Γερμανία και την Ιταλία, σε μια φάση έξαρσης της επαναστατικής πάλης ιδιαίτερα σε αυτές τις δυο χώρες. Αποτέλεσε μια κοινωνική εδαφικοποίηση της επαναστατικής ισχύος της εποχής. Οι καταλήψεις εισέβαλαν στην ιστορία ως ριζοσπαστικό κοινωνικό έδαφος μέσα στην α-κοινωνική έρημο και κόντρα στις πολιτικές ταξικής ειρήνευσης της μεταπολεμικής Κεντρικής Ευρώπης. Με αυτό τον χαρακτήρα μεταφέρθηκε το παράδειγμα και στον ελλαδικό χώρο, την εποχή του μεταμοντέρνου πασοκικού μουσολινισμού και των κυβερνήσεων συνεργασίας που ακολούθησαν. Ιστορικά, οι καταλήψεις ήταν και παραμένουν πόρτες του αντικαπιταλιστικού κινήματος για το κατακερματισμένο κοινωνικό σώμα, πόρτες του κοινωνικού σώματος προς την επαναστατική αυτοδιεύθυνση.

Η ταύτιση των καταλήψεων εν'γένει, με τον αναχωρητισμό, τις υπαρκτές τάσεις εναλλακτισμού και τις πολιτικές ενσωμάτωσής τους, αποτελεί αντικινηματική προπαγάνδα λάσπης, κομματικής έμπνευσης. Στην πραγματικότητα, αυτή η αντικαταληψιακή κριτική συμβάλει μόνο σε αυτές τις κατευθύνσεις κι αυτό άλλωστε επιδιώκει προκειμένου να επιβεβαιωθεί.

Το καταληψιακό κίνημα άνοιξε δυναμικό χώρο πάνω σ' ένα ριζικό επίμαχο σημείο της κρατικής-καπιταλιστικής κυριαρχίας: έβαλε σε κίνηση την απόπειρα άμεσης κατάργησης της ιδιοκτησίας. Με την περιφερειακή μορφή της κατάληψης απαξιωμένου εδάφους, η επίθεση στην ιδιοκτησία έγινε άμεσα και μαζικά εφικτή, στην υπηρεσία βασικών επιβιωτικών και κοινωνικών αναγκών. Ο απόλυτα κοινωνικός χαρακτήρας που ενέχει η άμεση απαλλοτρίωση πόρων, ακόμα κι αν πρόκειται για παροπλισμένα κεφάλαια, έχει τον σπόρο κι έχει αποτελέσει βατήρα άμεσων επιθέσεων στον πυρήνα του κράτους και του κεφαλαίου.

Όποτε το καταληψιακό κίνημα κατοχύρωσε τη δυναμική του, το κατάφερε αντιλαμβανόμενο τον εαυτό του ως μαχόμενη ενότητα. Ο αγώνας μικροκλίμακας μπορεί και αποκτά ρηξιακές μορφές όταν τα επιμέρους σώματά του αισθάνονται, σκέφτονται και δρουν ως μέλη ενός κοινού σώματος που δεν χωράει στον κατεστημένο κόσμο. Και τότε, ριζώνει διαχυτικά.

Όποτε το καταληψιακό κίνημα συρρικνώθηκε, συνέβη καθώς εσωτερίκευσε στα κλάσματά του τον α-κοινωνικό και πολιτικό σεχταρισμό ή καθώς συντάχθηκε με την ειρήνευση στον δρόμο, που κι αυτή οδηγεί αναπότρεπτα στην παραίτηση και την εξατομίκευση.

Η GARE στον χώρο και τον χρόνο

Το GARE βομβαρδίζεται τους τελευταίους τρεις μήνες καθημερινά, από μια NATOϊκή αεροπορία. Το GARE αποτελεί τη μια πλευρά των Medya Defence Zones, της οχυρωμένης βάσης του Συνομοσπονδιακού αντάρτικου. Το GARE είναι βουνό του Νότιου Κουρδιστάν πάνω στα σύνορα του ιρακινού με το τούρκικο κράτος. Το αντάρτικο άντεξε και αυτόν τον πόλεμο και τώρα περνάει στην αντεπίθεση, για τη μεταλαμπάδευση της κοινωνικής επανάστασης σε όλη τη Μέση Ανατολή και την απελευθέρωσή της από τις δικτατορικές, αποικιοκρατικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Η Κατάληψη GARE, κάτω από τον λόφο του Στρέφη, στα “ορεινά” των Εξαρχείων, πήρε το όνομά της από το αντάρτικο βουνό, εκφράζοντας με αυτό τον τρόπο τόσο τον χαρακτήρα της μέσα στην πάλη για την κοινωνική επανάσταση, όσο και τη διεθνιστική συστράτευσή της εντός κι εκτός συνόρων. Η Κατάληψη GARE γεννήθηκε όταν ένα πολιτικό σώμα υλοποίησε την απόφασή του να στεγαστεί με τον τρόπο που αρμόζει στους αναρχικούς: ανοίγοντας ένα νέο ανοιχτό τόπο κοινωνικής αυτοοργάνωσης, απελευθερώνοντας έδαφος από την αστική ιδιοκτησία και σήψη. Το άλμα αυτό έγινε επιτακτικό μετά από τρία χρόνια δεσμευτικού αγώνα σε μέτωπα αυτοοργάνωσης και ταξικής αντίστασης, συμβολής στο εγχείρημα φεντεραλιστικής συνοργάνωσης των αναρχικών στον ελλαδικό χώρο, απρουπόθετης κι απεριορίστης αλληλεγγύης με τους διωκόμενους και τους αιχμάλωτους αγωνιστές και συμμετοχής στην αιματηρή επανάσταση της Ροζάβα. Η τοποθεσία και το κτήριο της νέας κατάληψης επιλέχθηκαν με πολιτικά κριτήρια: Στη γειτονιά-προγεφύρωμα της καθημερινής σύγκρουσης με την αστική στρατοκρατία, δίπλα στον κατεχοχίν ελεύθερο κι δημόσιο χώρο, στον λόφο, σ’έναν δρόμο άβατο της προκαιρού εξευγενισμένης αριστεράς, σ’ ένα ιστορικό κτήριο της αντίστασης, πλεονάζουσα ιδιωτική ιδιοκτησία. Η εγκατάσταση σ’ένα ήδη διαμορφωμένο πεδίο ήταν μια ξεκάθαρη επιλογή, μεταξύ άλλων επιλογών. Ήταν ένα πολύ συγκρατημένο βήμα, από τη σκοπιά της κινηματικής επέκτασης και συγχρόνως, ένα προκλητικό βήμα, από τη σκοπιά των ευθυνών σύγκρουσης και των πρωτοβουλιών αυτοοργάνωσης που είμασταν υποχρεωμένοι να αναλάβουμε σύμφωνα με τους διακηρυγμένους σκοπούς της κατάληψης, μέσα στο καζάνι των Εξαρχείων. Και τις αναλάβαμε απαρέγκλιτα. Για την Αναρχική Συλλογικότητα για τη Μαχητική Προλεταριακή Ανασυγκρότηση, που άνοιξε την Κατάληψη GARE, το νέο εγχείρημα αποτέλεσε μια δέσμευση στο σημείο, στη γειτονιά και στο μέτωπο των καταλήψεων, με κόστος σε δυνάμεις και χρόνο. Μια επιπλέον δέσμευση, που δεν θα λήξει πριν την επίτευξη των σκοπών της κατάληψης: την κοινωνική επανάσταση.

Με την αναρχική θεώρηση ως αυτοπροσδιοριστικό θεμέλιο, η Κατάληψη GARE, όπως και η ΑΣΜΠΑ, αντιτάχθηκε στην έννοια, το σκεπτικό και τη μεθοδολογία της «κοινωνικής απεύθυνσης», που συντηρεί τον διαχωρισμό και την κυριαρχία της πολιτικής οργάνωσης επί του κοινωνικού σώματος. Η GARE αντιλήφθηκε τον εαυτό της ως κύτταρο του απελευθερωτικού κοινωνικού πεδίου και τις παρεμβάσεις της, ως εδαφικά ορμούμενες συγκεκριμενοποιήσεις της ταξικής πάλης. Γι’αυτό, μπήκε σε όλα τα επίμαχα ζητήματα των συγχρονικών επάλληλων πεδίων, γειτονιά, πόλη, κοινωνικό κίνημα, με προτάσεις και πρωτοβουλίες αυτοοργάνωσης της αντίστασης με όρους κοινωνικής

αυτοδιεύθυνσης, μέσα από ποικίλες δράσεις, νέες συνελεύσεις, σχέδια πολιτικής και οργανωτικής αναβάθμισης. Σε κάθε περίπτωση, οι κοινωνικοί όροι των διεργασιών πάλης στις οποίες συνέβαλε η GARE, θεμελιώθηκαν σε δυο πυλώνες: στην άμεση δημιουργία ή ενίσχυση ανοιχτών τόπων αυτοοργάνωσης πάνω στη μεθοριακή γραμμή των τρεχουσών συγκρούσεων (μέτωπο καταλήψεων κι εστιών αγώνα, στρατιωτική κατοχή των Εξαρχείων, δημόσιες μεταφορές, μεταναστευτική αντίσταση, δομές επιβίωσης και αυτονόμησης) και στην οργανικά δεσμευτική, απεριχαράκωτη και μη καιροσκοπική αλληλεγγύη, δομημένη σε σαφείς πολιτικές διακηρύξεις και οριζόντιες διαδικασίες.

Με αυτό τον τρόπο, η GARE έγινε πολύ σύντομα μετά το άνοιγμά της, μια νέα κοινότητα φεντεραλιστικής αντίστασης κι ο χώρος της, ένα δημόσιο εργαλείο ανοιχτό στις ανάγκες της γειτονιάς και του κινήματος. Παρότι η κατάληψη προσκάλεσε και φιλοξένησε διάφορα εγχειρήματα κι εκδηλώσεις αντίστασης, αποτέλεσε μια ποιοτικά αναβαθμισμένη μορφή της αυτοοργάνωσης που διαδόθηκε τις προηγούμενες δυο δεκαετίες στον ελλαδικό χώρο. Η συνέλευση της κατάληψης δεν ήταν διαχειριστική, μια συμβατική συμφωνία, ένα τεχνικό εργαλείο συμβίωσης, το προκάλυμα του ελέγχου από μια πολιτική συλλογικότητα. Τα διαχειριστικά ζητήματα ήταν μέρος των πρακτικών όρων εφαρμογής των εξελισσόμενων πολιτικών αποφάσεων και των προγραμματικών καθηκόντων ενός αυτόνομου κοινωνικο-πολιτικού σώματος. Η αναρχική συλλογικότητα που άνοιξε τον χώρο, άφησε εξαρχής έξω από το κοινωνικό μέτωπο τη διακριτότητά της (η οποία αποτελεί τη βαθύτερη υπαρξιακή εξάρτηση-φραγμό των περισσότερων πολιτικών σχημάτων) και ταυτίστηκε με το σύνολο των ευρύτερων σωμάτων αγώνα στα οποία δεσμεύτηκε. Έτσι πραγματώνεται η διήθηση της πολιτικής οργάνωσης μέσα στην κοινωνική πάλη, όπως αντιτάχθηκε από τον Μπακούνιν, ενάντια στον πολιτικό δεσποτισμό. Παραδειγματικές εκφράσεις αυτής της βαθιά αναρχικής θεώρησης, αποτέλεσαν η Αυτοοργανωμένη Δομή Δημόσιου Λουτρού και Πλυτηρίου και η συμμετοχή της GARE στην ανακατάληψη, την αυτοάμυνα και την κοινοτική αναδιοργάνωση της μεταναστευτικής κατάληψης της οδού Μπουμπουλίνας. Το Λουτρό δεν ήταν μια δομή που φιλοξενήθηκε στη GARE - ήταν μια ανοιχτή δομή που γεννήθηκε από τη GARE και η συμμετοχή των μελών της κατάληψης στην καθημερινή λειτουργία της, ήταν βάση συμμετοχής στην κοινότητα της κατάληψης. Αντίστοιχη ήταν και η δέσμευση της GARE στον αγώνα της Μπουμπουλίνας, στο πρώτο και μέχρι τώρα μοναδικό σημείο κοινωνικής αντεπίθεσης στην καταστολή των μεταναστευτικών καταλήψεων.

Οι αγωνιστές που κατοίκησαν τη GARE, σύντροφοι από τα πέρα ανατολικά μέχρι τα πέρα δυτικά του πλανήτη, σύντροφοι που γνωριστήκαμε κατευθείαν μέσα στην κοινή πάλη και σύντροφοι που γνωριζόμασταν πολύ καλά και είχαν ριζικές ιδεολογικές διαφωνίες με τον λόγο της Κατάληψης, όλοι τους, άνθρωποι που είχαν αφήσει πίσω τους τον κόσμο του διασφαλισμένου συμβατικού βίου, έγιναν παραδείγματα συνέπειας και καθήκοντος μαχητικής ταξικής-κοινωνικής αλληλεγγύης και πρωτοβουλίας. Αυτοί οι σύντροφοι με τους οποίους διδαχθήκαμε αμοιβαία κι εξελιχθήκαμε μαζί, προσωποποίησαν την ευαισθησία, την αμεσότητα και το ήθος που είναι απαραίτητα για την ανάπτυξη επαναστατικού κοινωνικού κινήματος και που επειδή σπανίζουν στο ελλαδικό ελευθεριακό κίνημα, το κράτος δεν έρχεται αντιμέτωπο με αποτελεσματικές αντιστάσεις.

Ο Κορκονέας δεν έφυγε ποτέ από τα Εξάρχεια, δεν έλλειψε ποτέ από τον δημόσιο χώρο αυτής της χώρας

Δυο νύχτες πριν την τελευταία κρατική εισβολή στη GARE, τον Αύγουστο του 2019, οι σύντροφοι που βρίσκονταν στο κτήριο είδαν στο βάθος της Καλλιδρομίου έναν μπάτσο να σηκώνει

το πιστόλι και να σημαδεύει έναν νέο, κατά τη διάρκεια καταδίωξης. Η σταδιακή στρατιωτική κατοχή επί των Εξαρχείων ξεκίνησε το 2009, με τον σχηματισμό των μονάδων δίτροχων βασανιστών και την πύκνωση των σημείων επιφυλακής και των εισβολών των ΜΑΤ. Το κράτος δεν αποδέχτηκε την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 ως ήττα του και δεν έπαυσε ούτε στιγμή την πολεμική προσπάθειά του· αντεπιτέθηκε με κάθε ευκαιρία κι επανέφερε τον συσχετισμό εκεί που τον είχε αφήσει ο Κορκονέας.

Το 2015 ο ΣΥΡΙΖΑ ανέλαβε να αναβαθμίσει τη βία και να υπονομεύσει το πολιτικό και κοινωνικό υπόβαθρο της ταξικής σύγκρουσης με την κατασταλτική εμπροσθοφυλακή στα Εξάρχεια, κινητοποιώντας μια πλειάδα αντιδραστικών δυνάμεων στη γειτονιά και το κίνημα. Πήρε τα παπάκια από τους βασανιστές και τους έβαλε σε θωρακισμένα τζιπ, που είχαν έρθει δώρο από τον ευρωπαϊκό στρατό στο Κόσοβο. Εφήρμοσε ως τακτικό δόγμα τον μαζικό χημικό βομβαρδισμό σε βαθμό πρωτόγνωρο, τη ρίψη χημικών μέσα σε πολυκατοικίες, τις βολές πλαστικών σφαιρών, τη νομιμοποίηση των βασανιστηρίων με τον συνδιασμό της κατά συρροήν άσκησής τους και της υπουργικής επικύρωσής τους, και τις προφυλακίσεις και καταδίκες νεολαίων και μεταναστών είτε για γεγονότα αντίστασης στη στρατοκρατική κατοχή είτε με μαζικά-τυφλά “αντιναρκωτικά” πογκρόμ. Προκειμένου να αντισταθούμε στις ιστορικές παραχαράξεις, οφείλουμε να θυμόμαστε τη συνολική στρατηγική, μέρος της οποίας ήταν ο πόλεμος στα Εξάρχεια. Η απόλυτη συστράτευση του ΣΥΡΙΖΑ στην προεγκατεστημένη αντεπαναστατική στρατηγική, καταδηλώθηκε ευθύς μόλις ανέλαβε τη διακυβέρνηση, με την εξώθηση απεργών πείνας πολιτικών κρατούμενων στα όρια του θανάτου, τη διατήρηση των νόμων περί οργάνωσης και την σαφέστερη νομιμοποίηση του βασανισμού για την αρπαγή γεντικού υλικού. Οφείλουμε να θυμόμαστε την ειδική μεταχείριση των αιχμάλωτων ανταρτών της Οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας, της Πόλας Ρούπα και του Νίκου Μαζιώτη και την απαγωγή του παιδιού τους. Να θυμόμαστε την αιχμαλωσία και τα βασανιστήρια εναντίον πολιτικών προσφύγων από την Τουρκία και το Κουρδιστάν, ως δώρο στον ισλαμοφασίστα δικτάτορα Ερντογκάν πριν την επίσκεψή του· ένα νταραβέρι εξουσιαστών δολοφόνων που το επανέλαβε φέτος η ΝΔ, ώστε το τούρκικο κράτος να κλείσει τα σύνορά του στους μετανάστες που δέχονταν τους πυροβολισμούς των ελλήνων μπάτσων και στρατιωτικών. Να θυμόμαστε τα πνιγμένα παιδιά του Αιγαίου και το στρατόπεδο της Μόριας. Και βέβαια, τον Ζακ Κωστόπουλο και τους δολοφονημένους μέσα στα αστυνομικά τμήματα, τον Pellumb Marnikollaj και τον Ebuca Mamasubek, για τους οποίους δεν λογοδότησε κανένας πρωθυπουργός, κανένας υπουργός, κανένας διοικητής, κανένας μπάτσος.

Η GARE ξεκίνησε κατά το δεύτερο έτος της τετραετίας ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, εισβάλλοντας σαν σφήνα στη γραμμή αποδόμησης του μαχητικού κινήματος, που εκτεινόταν από τα κυβερνητικά επιτελεία μέχρι τις ομαδοποιήσεις εντός του κινήματος οι οποίες δεδηλωμένα ή παθητικά είχαν συνυπογράψει κατάπαυση πυρός κι έστρεφαν τα όπλα τους εναντίον των μαχητικών εκδηλώσεων. Για την GARE αποτελούσε βασικό συγκροτητικό στοιχείο η θεώρηση της απελευθέρωσης εδάφους από την καταστολή, ως πολιτικό θεμέλιο της κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης. Γι’αυτό τοποθετήθηκε στα Εξάρχεια και ειδικά σ’ένα ιστορικό κτήριο της αντίστασης. Για τη GARE, η спорά δομών κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης και ταξικής απελευθέρωσης, ήταν ο ίδιος αγώνας με την οργάνωση της καθημερινής πάλης ενάντια στον στρατοκρατικό έλεγχο της γειτονιάς.

Ήδη από το 2013, όταν ιδρύθηκε η ΑΣΜΠΑ, βρέθηκε μόνη της μεταξύ των οργανωμένων αναρχικών του αθηναϊκού χώρου, να υπερασπίζεται με συνέπεια αυτή τη θεώρηση. Το 2016, η GARE βούτηξε σ’εκείνο το γεωγραφικά στενό πεδίο όπου είχαν συμπυκνωθεί όλες οι αντιθέσεις

μεταξύ συνεχιζόμενης πάλης και βαθύμενης συνθηκολόγησης. Οι πρωτοβουλίες της είχαν μια ανταγωνιστική διαλεκτική σχέση με την κρατική στρατηγική αποδόμησης του μαχητικού κινήματος. Κι ανάδρομα, η αντιαναρχική υπονόμηση κι η κρατική καταστολή στα Εξάρχεια, προσαρμόζονταν εχθρικά στα εκάστοτε σημεία πάλης που βρισκόταν η GARE, ακόμα κι αν εκείνη δεν είχε την ευθύνη της πρωτοβουλίας ή το κύριο βάρος του συγκεκριμένου αγώνα.

Το πρώτο δημοσιογραφικό βεγγαλικό, από την Καθημερινή, ήταν και η μοναδική εστίαση της δεξιάς δεξιάς σ'ετούτη την κατάληψη. Όλα τα χτυπήματα που ακολούθησαν, πριν την τελευταία εισβολή, που δεν ήταν ούτε λίγα, ούτε συνήθη, εκτοξεύτηκαν από την αριστερά της δεξιάς. Μια αριστερά που είχε τα πόστα της μέσα στα Εξάρχεια.

Η κατάληψη και υπεράσπιση του Πολυτεχνείου το Νοέμβρη του 2016, μετά τη μαχητική υποδοχή του Ομπάμα, διαμόρφωσε τη μαγιά για τη συνοργάνωση της άμυνας της γειτονιάς στις 6 Δεκέμβρη, με καινοτομικούς όρους. Για πρώτη φορά, ένα σύνολο συλλογικών σωμάτων ανέλαβε την πολιτική και πρακτική ευθύνη να προετοιμάσει την άμυνα ενός εδάφους και να σταθεί στον δρόμο οργανωμένα από κοινού και συντονισμένα. Διόλου τυχαία, όλα τα σώματα που θέλησαν και μπόρεσαν να υπερασπιστούν αποτελεσματικά τον δημόσιο χώρο των Εξαρχείων, ήταν καταλήψεις ή ομάδες από καταλήψεις (όχι μόνο της γειτονιάς). Ο αγώνας για τις 6 του '16 μέσα στη γειτονιά, κάτω από το σύνθημα «Πέτα μια πέτρα απ' το μπαλκόνι...», ξεκίνησε με μια πλατυά επικοινωνιακή δραστηριότητα, με αφίσες, κείμενα στα σπίτια, ενημέρωση των ιδιοκτητών αυτοκινήτων κι εκδήλωση στην πλατεία. Ήταν η μάχη της ανοιχτής πόρτας. Η οργανωτική πρωτοβουλία της GARE είχε καθοριστική συμβολή.

Στη συνέχεια του πολιτικού ρήγματος που δημιουργήθηκε τον Δεκέμβρη του 2014, με την απεργία πείνας του αναρχικού αιχμάλωτου αγωνιστή Νίκου Ρωμανού, η GARE, μαζί με ορισμένες ακόμα κοινότητες αντίστασης, με επίμονη προσπάθεια, αποκατέστησαν την τεράστια σημασία των αγωνιστικών επετείων ως σημείων σύγκρουσης σε τρέχοντα χρόνο, ενάντια στην αντιεξεγερτική αποδόμηση της μνήμης. Η δυναμική της ιστορικής μνήμης συνδέθηκε με την υπαρκτή διαρκή σύγκρουση. Σιγά σιγά, οι ιστορικοί χώροι έγιναν πεδία καθημερινής μαχητικής εκδήλωσης.

Η πρώτη πρακτόρικη-προβοκατόρικη αντίδραση στην πρωτοβουλία και το επίτευγμα του Δεκέμβρη του '16 εκφράστηκε από μια "λαϊκή συνέλευση" που είχε μετατραπεί σε όργανο της κυβέρνησης και των επιχειρηματιών της περιοχής. Αντιμετωπίστηκε όπως της αναλογούσε. Στον δρόμο, ήδη από την επόμενη της επετείου, το κράτος απάντησε με πυκνές περιπολίες και σημεία ελέγχου των ΟΠΚΕ, που έγιναν στόχος επιθέσεων με μολότοφ. Σ'αυτή τη συνθήκη όξυνσης της αστυνομικής πολιορκείας της γειτονιάς, η Οργάνωση Επαναστατικής Αυτοάμυνας πραγματοποίησε την πρώτη από τις δυο δράσεις της ενάντια στα ΜΑΤ (10 Γενάρη 2017). Η δεύτερη πραγματοποιήθηκε δέκα μέρες πριν την επόμενη επέτειο του Πολυτεχνείου.

Μετά από μισό χρόνο δραστήριας ζύμωσης, η GARE πήρε την πρωτοβουλία να καλέσει τη Συνέλευση Ενάντια στην Αστυνομική Κατοχή. Λίγες μέρες πριν την ανακοινωμένη έναρξη της Συνέλευσης, η GARE έγινε στόχος προβοκατόρικου σχεδίου και μιας κινητοποίησης τρομοκράτησης από το μαφιόζικο κύκλωμα "προστασίας" της νόμιμης και παράνομης αγοράς των Εξαρχείων, με το οποίο είχε οργανικούς δεσμούς μια πολιτική κλίκα του αντιεξουσιαστικού "χώρου", προσκείμενη στον ΣΥΡΙΖΑ. Έπειτα, η συγκεκριμένη κλίκα, σε συνεργασία με άλλες ομάδες συνδεόμενες με την κυβέρνηση, με παράγοντες εκμετάλλευσης μεταναστών, με επιχειρηματίες της τοπικής αγοράς, μπράβους και αστυνομία, επιχείρησε να εμφανιστεί σαν θύμα "ολοκληρωτισμού" και "κανιβαλισμού",

προβοκάροντας στον δημόσιο χώρο μια σύγκρουση μεταξύ αναρχικών και μεταναστών, τους οποίους είχαν παρατάξει για να αντιμετωπίσουν “φασίστες”, με τελικό κριτή τα ΜΑΤ. Όλες οι επιδιώξεις του προβοκατόρικού και τρομοκρατικού σχεδίου ματαιώθηκαν λόγω της αποφασιστικότητας της GARE και των αλληλέγγυων συντρόφων που με αξιομνημόνευτο ήθος και θάρρος υπερασπίστηκαν την Κατάληψη και βγήκαν στον δρόμο επιτόπου και σε κάθε επόμενη πρόκληση, επιστρέφοντας τη στοχοποίηση στους πρακτορίσκους και τους μπράβους τους.

Η Συνέλευση Ενάντια στην Αστυνομική Κατοχή, έθεσε για πρώτη φορά το ζήτημα των ανοιχτών δομών αυτοάμυνας ως προϋπόθεση της κοινωνικής απελευθέρωσης κι αυτοδιεύθυνσης. Συναρτημένα, έθεσε το ζήτημα της υπεράσπισης του αγωνιστικού εδάφους στη βάση της οριζόντιας κοινωνικής αυτοοργάνωσης, αντί της συνήθους αναποτελεσματικής ανάληψής του από τα πολιτικά κογκλάβια και τα μυστικοσυμβούλιά τους. Και βέβαια, η Συνέλευση εστίασε στη ριζική ανάγκη αποτίναξης του στρατοκρατικού ελέγχου ως βάση για την επίλυση άλλων προβλημάτων, όπως η υπεράσπιση των δομών αυτοοργάνωσης, η μεταστροφή της ναρκοκουλτούρας και γενικότερα, η αποβολή της καταναλωτικής κουλτούρας από τους δημόσιους χώρους, η απόσβεση του ενδοπρολεταριακού κανιβαλισμού κτλ.

Η Συνέλευση έκανε μια ευρεία εκστρατεία διαλόγου και κινητοποίησης στη γειτονιά, για την ενίσχυση των αγωνιστικών δεσμών της κοινωνικής βάσης πάνω στη γραμμή της καθημερινής σύγκρουσης. Κινητοποιήθηκε ανοιχτά ενάντια στο μόνιμο αστυνομικό πόστο της οδού Βουλγαροκτόνου. Επιπλέον, επανεκκίνησε με μια νέα ανοιχτή συνέλευση τον μαχητικό αγώνα ενάντια στις μπάρες στα ΜΜΜ, σε μια φάση που είχε εγκαταλειφθεί από το κίνημα, πριν τη λειτουργία του συστήματος. Και με την πρωτοβουλία της Συνέλευσης συσπειρώθηκε ένα μαζικό σώμα που οργάνωσε την αντίσταση της 6ης Δεκέμβρη 2017, ενώ στο μεσοδιάστημα η GARE δέχτηκε την πρώτη εισβολή και τέσσερις σύντροφοι τεθήκαμε σε κατάσταση ποινικής ομηρίας.

Επί τρία χρόνια η GARE αντιμετώπισε κάθε είδους καθεστωτική λάσπη, που μεταφερόταν και σε κινηματικά μέσα αντιπληροφόρησης, από παρατρεχάμενους της αριστερής κυβέρνησης. Μεταξύ άλλων, διαδίδονταν φήμες ότι εμείς καίγαμε τρόλεϊ και ιχ αυτοκίνητα (ενώ ήταν γνωστό ότι η μέριμνα που είχε υπάρξει τον Δεκέμβρη του ‘16, για την αποτροπή άστοχων εμπρησμών ήταν υποδειγματική, κάτι που δεν είχε συμβεί π.χ. ούτε τον Δεκέμβρη του ‘08). Ο στρατολογημένος πολιτικός κανιβαλισμός σιγονταρήστηκε, όχι μόνο από τις πολιτικές σχέτες που είχαν ταχθεί στη γραμμή της αντιεξέγερσης, αλλά και από μια πλειάδα πολιτικών ομαδοποιήσεων που επί δεκαετίες διεξήγαγαν “αγώνα” ενάντια στη μνήμη και στην εδαφική πάλη στα Εξάρχεια.

Μόνο ο Τόσκας κι ο Τσίπρας γνωρίζουν με βεβαιότητα αν και πόσο απαραίτητη τους ήταν η προβοκατόρικη παράδοση του κατειλημμένου Πολυτεχνείου στις καθεστωτικές δυνάμεις στις 16 Νοέμβρη 2017, από δυο συγκεκριμένες πολιτικές ομάδες, πρώην πολιτικούς κρατούμενους στρατευμένους στη συνθηκολόγηση με την καθεστωτική αριστερά, μπράβους και επιχειρηματίες των Εξαρχείων, προκειμένου να εισβάλουν στη GARE δέκα μέρες μετά. Οι πράξεις κρίνονται πρώτα για τον προσανατολισμό τους και συνολικά για τα χαρακτηριστικά τους κι ύστερα για την βαρύτητα των αποτελεσμάτων τους. Ο Νοέμβρης του ‘17 επιβεβαίωσε de facto τη συνάρθρωση της αντιεξεγερτικής υπονόμησης με την κρατική καταστολή. Μ’αυτή την αποκάλυψη, η καταστολή βρήκε μεγαλύτερη αντίσταση κι ηττήθηκε οριστικά το μπλοκ της αντιεξέγερσης. Η GARE ανακαταλήφθηκε πολύ σύντομα και παρά την κούραση των ανθρώπων της από τον καθημερινό πόλεμο με όλο το φάσμα της αντίδρασης, αναγεννήθηκε με τη συμμετοχή νέων συντρόφων.

Η GARE, άνοιγμα εξόδου στον ελεύθερο χώρο

Σε αντιδιαστολή με τον συντηρητικό αυτοματισμό της περιχαράκωσης μέσα στους αυτοδιαχειριζόμενους χώρους, που κυριαρχεί στο πολιτικό κίνημα, η GARE έγινε σημείο προσέλκυσης συντρόφων προς τον δημόσιο χώρο της γειτονιάς. Με καταστατική απόφαση η Κατάληψη δεν έγινε στέκι. Το ΒΑΡ Οικονομικής Ενίσχυσης Πολιτικών Κρατούμενων και Διωκόμενων Αγωνιστών (BarΟικΕ), που λειτούργησε τον τελευταίο χρόνο, από μια αυτόνομη συνέλευση, επιτελούσε έναν συγκεκριμένο πολιτικό σκοπό. Μέσα στο κτήριο στεγάστηκαν οι μορφωτικές και ψυχαγωγικές δραστηριότητες που λόγω του τακτικού κι όχι προπαγανδιστικού χαρακτήρα τους, δεν θα μπορούσαν να γίνονται έξω. Οι άτακτες πολιτιστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν μέσα στο κτήριο είχαν τον χαρακτήρα εκδηλώσεων αλληλεγγύης με την Κατάληψη. Πολλές κοινωνικές και πολιτιστικές δραστηριότητες της GARE και του Λουτρού έγιναν στον δρόμο, όπως στη συνέχεια και με την ανακατελημμένη Μπουμπουλίνας, με τη διάθεση και τη λογική της κοινότητας γειτονιάς. Επίσης, η GARE πρωτοστάτησε τα δυο προηγούμενα καλοκαίρια, μαζί με άλλες καταλήψεις και συντρόφους, στην υπεράσπιση του λόφου του Στρέφη, από τον επιχειρούμενο στρατοκρατικό αποκλεισμό του. Και δεν έλλειψαν ούτε οι εκδηλώσεις στην πλατεία, στα πλαίσια της διαρκούς δράσης μέσα στη γειτονιά, όπως την περιέγραψα παραπάνω. Αλλά η σημαντικότερη πρακτική της Κατάληψης, για την ενεργό συμμετοχή της στο κοινωνικό πεδίο της γειτονιάς, ήταν η καθημερινή παρουσία των ανθρώπων της στον δημόσιο βίο, έξω από την αγορά διασκέδασης. Η πλατεία και τα σημεία συνάντησης-συνάθροισης των ανθρώπων, οι νεανικές, οι υποπρολεταριακές και οι μεταναστευτικές παρέες, τα οδοφράγματα, τα καταδρομικά ραντεβού και η εκκλησία του Πολυτεχνείου, ήταν το σπίτι της GARE.

Στους ανθρώπους που δεν χωράνε στην αστική φυλακή και σ' εκείνους που δεν αντέχουν την ταξική διαπραγμάτευση, έχουμε αναγνωρίσει τους συντρόφους μας, την προλεταριακή βάση για την κοινωνική επανάσταση. Τέτοιοι άνθρωποι χτίζουν τον ελευθεριακό κομμουνισμό σήμερα, μέσα σε καταληψιακές κοινότητες. Και ξέρουμε να διακρίνουμε ποιοί πληγώνονται μαζί μας και ποιοί χαίρονται ενδόμυχα για τα τραύματά μας. Διότι μπορούμε να διακρίνουμε το ταξικό και πολιτικό υπόβαθρο αυτής της διαφοράς σχέσης.

Μέσα στον δημόσιο χώρο των Εξαρχείων, η GARE κατανόησε τις ποικίλες αντιθέσεις από μια μαχητική ταξική σκοπιά. Σε αντίθεση με μια κοντόθωρη συντηρητική οπτική, που αποδείχτηκε πολλάκις αναποτελεσματική, το ναρκεμπόριο κι η ενδοπρολεταριακή βία, δεν έγιναν αντιληπτά κυρίως ως εμπόδια στην πολιτική παρουσία κι ελευθερία μας, παρότι υπερασπιστήκαμε σθεναρά την αυτοάμυνα των αγωνιζόμενων απέναντι σε κάθε απειλή. Η σταθερή αναφορά μας ήταν σε κάθε ζήτημα η επιβίωση κι η αλληλεγγύη της ταξικής βάσης, αδιαχώριστα. Από αυτή τη θέση, η GARE στάθηκε πάντα αλληλέγγυα, όπως είχε πράξει και η ΑΣΜΠΑ, με όποιους βάλονταν από ναρκέμπορους, εκμεταλλευτές της φτώχειας και μπράβους, χωρίς την προϋπόθεση να είναι όμως πολιτικά υποκείμενα. Είμασταν και παραμένουμε αλληλέγγυοι με όλους, παρότι όποτε η GARE χρειάστηκε να αντιπαραταχθεί στην παρακρατική, κερδοσκοπική ή κι εθνικιστική βία, βρήκε δίπλα της μετρημένους (και γι' αυτό, ακόμα πιο σημαντικούς) από τους οργανωμένους αναρχικούς της γειτονιάς.

Η θέση της GARE, από την αντικρατική ταξική σκοπιά της μέσα στο καζάνι των Εξαρχείων, ήταν η ενότητα της πάλης ενάντια στον στρατοκρατικό έλεγχο, στην πολιτική αντιεξέγερση, στη

μαφιόζικη βία (που προέρχεται από το κεφάλαιο κι υπηρετεί το κράτος, ότι πρόσωπα κι αν παίρνει) και στην προλεταριακή αποδόμηση. Τέσσερις άξονες του ίδιου αγώνα, που απαιτούν ενιαίες δομές αυτοάμυνας, σε βάσεις κοινωνικής αυτοδιεύθυνσης. Σήμερα που τα Εξάρχεια έχουν μετατραπεί σε στρατόπεδο κατοχής, οι κάθε είδους κερδοσκοπικές δραστηριότητες στη γειτονιά αναπτύσσονται απρόσκοπτα κι η μεταναστευτική αυτοοργάνωση στον αθηναϊκό χώρο έχει ισοπεδωθεί, οι αποσπασματικοί ή κι ανταγωνιστικοί δρόμοι έδειξαν τα αδιέξοδά τους. Η GARE δεν θα μπορούσε μόνη της ν' αλλάξει καθοριστικά τους συσχετισμούς, παρότι συνέβαλε στη διαταραχή τους και στην αλλαγή του τοπίου για μεγάλο διάστημα. Ότι κατακτήθηκε μαζί με τη GARE, έγινε κτήμα της ταξικής αντίστασης και της συλλογικής εμπειρίας για την κοινωνική αυτοδιεύθυνση. Όπου κάτι χάθηκε σ' αυτό το μέτωπο, η συλλογικότητα και οι άνθρωποι της GARE δεν είχαμε διαφορετική πορεία από την καταπιεσμένη βάση. Η GARE δεν κράτησε κλειστές πισινές, δεν έθρεψε αριβίστες, χομπίστες και γαλονάδες. Θα εφορμήσουμε πάλι μαζί από την ίδια γραμμή.

GARE, μια φωτιά που δεν σβήνει

Μέχρι την πρώτη εισβολή η Κατάληψη είχε καθημερινή περιφρούρηση, αρχικά τις νυχτερινές ώρες για την αντιμετώπιση φασιστικών επιθέσεων και στη συνέχεια, τα ξημερώματα, για την αντιμετώπιση αστυνομικών επιθέσεων, με σκοπό την επιβράδυνση ή και ακύρωση μιας ενδεχόμενης επιχείρησης εισβολής. Πριν τα ζητήματα τακτικής -για τα οποία η εμπειρία της GARE και η κοινή εμπειρία των μελών της από την υπεράσπιση άλλων χώρων, αποτελεί υλικό του μαχητικού κινήματος- σημασία έχει να κρατήσουμε την εμπειρία της αγωνιστικής ζύμωσης και της πολιτικής συμβολής. Η GARE κυοφορήθηκε μέσα στην εμπειρία της αυτοοργάνωσης και της αντίστασης της κοινότητας των Κατειλημμένων Προσφυγικών. Το άνοιγμα της GARE συνέπεσε με την αποτελεσματική μαχητική απόκρουση μιας πολυήμερης επιχείρησης εισβολής στα Προσφυγικά της Λ.Αλεξάνδρας, συντονισμένα από την αστυνομία και τους φασίστες της Χ.Αυγής. Η πολιτική στάση που θεωρεί ότι τα κινήματα μπορούν να επιβιώνουν ενώ τα ντουβάρια εγκαταλείπονται αμαχητί, είχε ήδη απολογιστεί ως καταστροφική. Ως ακόμα πιο καταστροφική είχε απολογιστεί η αναποφασιστικότητα και ανετοιμότητα των συλλογικών σωμάτων να μετασχηματίσουν τις μαζικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης ενάντια στις εκκενώσεις καταλήψεων, σε ενάρξεις αντεπίθεσης και πλατύτερης αναδιοργάνωσης. Η μαζικότερη πορεία αλληλεγγύης στην εκκενωμένη Βίλα Αμαλίας, ήταν ταυτόχρονα το αποκορύφωμα και το σημείο καμπής του καταληψιακού κινήματος μιας εικοσιπενταετίας. Το επιχείρημα-καραμέλα ότι η απάντηση δεν δίνεται σε μια μέρα, ήταν η δήλωση επιστροφής σε μια καθημερινότητα της οποίας τα όρια τα μετακινεί βιαίως το κράτος εις βάρος μας, αδιάλειπτα. Πρώτα εκκενώνονται οι ιδέες. Μόνο τότε χάνονται οριστικά τα εδάφη.

Η τρέχουσα επίθεση στις καταλήψεις, που πλησιάζει την ολοκλήρωσή της, ξεκίνησε το 2012. Είναι το ίδιο πολεμικό σχέδιο, το οποίο εξελίσσεται προσαρμοζόμενο στις περιστάσεις. Μετά τον Σαμαρά, ο Τσίπρας ανέλαβε τα επόμενα κύματα, ξεκινώντας από τη Θεσσαλονίκη στις 27 Ιούλη του 2016. Εκείνο το μπαράζ γέννησε στην Αθήνα τη Δομή Αυτοάμυνας Καταλήψεων κι Εγχειρημάτων Στέγασης Μεταναστών, μια σταθερή ανοιχτή δομή που έδρασε εντατικά τα επόμενα δυο χρόνια, ενόσω οι έκτακτες συνελεύσεις αλληλεγγύης στις καταλήψεις ξεφούσκωναν γρήγορα. Η Δομή δεν υπερασπίστηκε μόνο τις συμμετέχουσες καταλήψεις -έκανε προληπτική περιφρούρηση σε όλο το κέντρο της πόλης, με διάφορες τακτικές, εστίασε στις μεταναστευτικές καταλήψεις, των οποίων την αυτονομία υπερασπίστηκε έμπρακτα, ταξίδεψε σε άλλες πόλεις, συμμετείχε σε αντιφασιστικές

κινητοποιήσεις και μέσα από τη διαρκή συνδιοργάνωση και δράση, διαμόρφωσε κοινή εμπειρία, θεώρηση, μεθοδολογία και προσωπική γνωριμία για ένα μεγάλο σώμα συντρόφων. Η Δομή Αυτοάμυνας Καταλήψεων κι Εγχειρημάτων Στέγασης Μεταναστών και ο πολιτικός πολιτισμός που δημιούργησε, έσπειραν, πρώτη φορά για τον ελλαδικό χώρο, την αντίληψη του μετωπικού αγώνα των καταλήψεων πάνω σε σταθερές βάσεις, σε αντιδιαστολή με τους παραδοσιακούς καιροσκοπικούς συντονισμούς.

Το δεύτερο αριστερό μπαράζ είχε στο στόχαστρο τον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο Βίλα Ζωγράφου, τη μεταναστευτική κατάληψη της Αλκειβιάδου, τη GARE και το Αναρχικό Στέκι Αγρινίου. Στις 13 Μάρτη 2017, η αποφασιστικότητα των συντρόφων της Δομής να υπερασπιστούμε μαχητικά τη GARE μέσα από το κτήριο και η αλληλέγγυα κινητοποίηση κι ετοιμότητα άλλων συντρόφων στη γειτονιά, ματαίωσαν την επίθεση στη GARE. Η αλληλέγγυα περιφρούρηση δεν συμπεριέλαβε τη Βίλα Ζωγράφου και την Αλκειβιάδου, κατόπιν απόφασης, αντίστοιχα, της συνέλευσης στη Βίλα και των παραγόντων που έκαναν κουμάντο στη μεταναστευτική κατάληψη. Η αποτροπή της προγραμματισμένης εκκένωσης, αποτέλεσε ένα ακόμα καινοτομικό δεδομένο για τον ελλαδικό χώρο. Εκείνο το ξημέρωμα, στο σώμα άμυνας της GARE συμμετείχε ο σύντροφος και φίλος Haukur Hilmarsson – Spark – Sahin Huseyni, που ένα χρόνο μετά (24 Φλεβάρη '18) έγινε μάρτυρας της επανάστασης της Ροζάβα, κατά την τούρκικη εισβολή στο Αφρίν.

Οκτώ μήνες μετά (26 Νοέμβρη), το κράτος μπαίνει στη GARE. Πριν περάσει μια βδομάδα, η κατάληψη είναι πάλι ανοιχτή. Η κίνηση αιφνιδιασμού που επιχείρησε το κράτος πριν την επέτειο της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, μετατράπηκε σε μια αναπάντεχη απάντηση. Ακόμα κι αν τα κρατικά επιτελεία καταλαβαίνουν τη δυναμική σχέση ελεύθερου εδάφους κι εξεγερσιακού κινήματος, εντέλει δεν μπορούν να δράσουν παρά σαν μια μηχανή που εφαρμόζει γραμμικά προγράμματα. Ο ζωντανός κόσμος της αντίστασης όμως, μπορεί κι ενίοτε κινείται ανάστροφα από τις γραμμικές προβλέψεις. Η επίθεση στη GARE πριν την επέτειο, ούτε απέτρεψε τη διεθνή μαζική μαχητική κινητοποίηση στα Εξάρχεια, ούτε άφησε ένα τρόπαιο στο κράτος. Αντιθέτως, κατοχύρωσε την παρουσία της GARE στην πάλη της γειτονιάς και στο καταληψιακό κίνημα. Οι ανακαταλήψεις της GARE αποτελούν χαρακτηριστικό παράδειγμα της διάλληλης δυναμικής της υπεράσπισης ενός σημείου μέσα σ'ένα ευρύτερο επίμαχο έδαφος. Είτε μέσα από ένα κτήριο, είτε απ' έξω, το κράτος δεν μπορεί ν'αποφύγει τη σύγκρουση. Όπου σταθούν οι δολοφονικές δυνάμεις του, παράγουν ένα νέο σημείο σύγκρουσης. Όταν δεν αντέχει ένα οχυρό, μπορεί ν'αντέξει το αντάρτικο κι όταν παίρνει χώρο το αντάρτικο, ριζώνουν νέα οχυρά.

Στις 12 Μάρτη 2018, ακριβώς έναν χρόνο μετά το προηγούμενο μπαράζ κι ενώ στο εντωμεταξύ έχουν γίνει κι άλλες εκκενώσεις, η κατεδάφιση της Τερμίτα, ο εμπρησμός της Libertatia κι η απόκρουση της μαζικής φασιστικής επίθεσης στο Θέατρο ΕΜΠΡΟΣ, κατά τη διάρκεια εθνικιστικού συλλαλητηρίου, ο ΣΥΡΙΖΑ εξαπολύει ένα ακόμα μπαράζ, στο οποίο η GARE είναι μια από τις τρεις καταλήψεις που βρίσκονται στο στόχαστρο της επίθεσης. Οι άλλες δυο ήταν ο Χώρος Πολύμορφης Δράσης Αναρχικών "Clement Duval" Ζαΐμη 11 και η Κατάληψη Ματρόζου, της Κοινότητας Καταλήψεων Κουκακίου. Δυο μέρες μετά ανακαταλαμβάνεται πάλι η GARE και δυο μέρες έπειτα, ανακαταλαμβάνεται η Clement Duval-Ζαΐμη. Στις 30 του μήνα ανακαταλαμβάνεται και η Ματρόζου, εκμηδενίζοντας όλη την επιχείρηση που αποσκοπούσε στη διάλυση των πιο μαχητικών δυνάμεων του αθηναϊκού κέντρου. Όλες οι ανακαταλήψεις ήταν συνέπεια του κεκτημένου κινηματικού βάθους. Αυτή η μαχητική μετωπική γραμμή αναπτύχθηκε πάνω στην καθημερινή πάλη μ' εκείνη την υλιστική επίγνωση που λέει ότι οι άνθρωποι δεν είναι εξαρτημένοι από τα ντουβάρια,

αλλά οι κοινότητές τους δοκιμάζονται στις αγωνιστικές συνοριακές γραμμές που συγκεκριμενοποιούνται στα ντουβάρια, τα οδοφράγματα, και τα υψώματα του ελεύθερου κοινωνικού χώρου.

Στο τελευταίο μπαράζ του Συνασπισμού της Ριζοσπαστικής Αριστεράς, στις 11 και 18 Απρίλη 2019, λίγο πριν τις Δημοτικές εκλογές, εκκενώθηκαν τρεις μεταναστευτικές καταλήψεις και μια φεμινιστική. Η GARE μπήκε στο ψυγείο για μετά τις εκλογές. Κι αυτό το μπαράζ δεν έμεινε αναπάντητο. Ξεκινώντας από την Κατάληψη Γκίνη, στο Πολυτεχνείο, την οποία δημιούργησαν με δική τους πρωτοβουλία εκτοπισμένοι μετανάστες και η οποία πραγματοποίησε παρεμβάσεις μέσα στα Εξάρχεια και συμμετείχε με μπλοκ στην πορεία της Πρωτομαγιάς, ανακαταλήφθηκε το κτήριο της Μπουμπουλίνας. Από την πρώτη στιγμή της ανακατάληψης, που η συγκέντρωση αλληλεγγύης μπροστά στο κτήριο δέχτηκε αστυνομική επίθεση, το σώμα υπεράσπισης της νέας κατάληψης έδειξε την ετοιμότητά του. Η Μπουμπουλίνας, ήταν η τελευταία μεταναστευτική που εκκενώθηκε με νέα κυβέρνηση, αφού είχε πρώτα πρώτα δεχτεί την τρίτη εισβολή η GARE.

Στις 26 Αυγούστου 2019 ξεκινάει το πρόγραμμα εκκενώσεων της ΝΔ. Οι καταλήψεις των Εξαρχείων, με πρώτη πολιτική κατάληψη την GARE, δέχτηκαν επίθεση αφού ο στρατός κατοχής εγκαταστάθηκε σταδιακά, όχι χωρίς αντίσταση, γύρω από το Πολυτεχνείο κι όλη την ενδιάμεση περιοχή μέχρι την πλατεία Εξαρχείων. Εγώ βρέθηκα στο στόχαστρο αυτής της επιχείρησης, με την απαγωγή μου έξω από τη Μπουμπουλίνας, την εισβολή στο σπίτι μου και τη ρητή απειλή κατασκευής κατηγορητηρίων με φυτεμένα «όπλα και ναρκωτικά», με τη βούλα εισαγγελέα, σε ενδεχόμενη νέα κατάληψη ή ανακατάληψη. Την ίδια στιγμή τα media με εμφάνιζαν σαν συλληφθέντα της GARE. Το σενάριο ήταν πλήρες εξαρχής και προφανώς σκόπιμα, οι υποβολείς του υπουργού τρομοκρατίας ξέχασαν να ενημερώσουν τους «ρεπόρτερ» ότι το έργο εξελίχθηκε διαφορετικά. Η παρακρατικοποίηση της καταστολής, αποκαλύπτει τα όρια της αστικής δημοκρατίας. Η μιντιακή υποκατάσταση των επιθυμητών αποτελεσμάτων (κάτι που επαναλήφθηκε τον Οκτώβρη, με τη διαφημιζόμενη «μερική εξάρθρωση» της Οργάνωσης Επαναστατικής Αυτοάμυνας, παρουσιάζοντας τους δυο ευκαιριακά συλληφθέντες ως «μέλη»), αποκαλύπτει ότι ο ταξικός εχθρός ρίχνεται τυφλά πάνω στα σώματα της αντίστασης, για να προλάβει τους εφιάλτες του. Η φουρτούνα όμως δεν φυλακίζεται. Στο έδαφος που ονομάζεται Κατάληψη GARE, η κατοχική μπότα επί της Καλλιδρομίου, άνοιξε ένα νέο σημείο σύγκρουσης.

Η GARE βρίσκεται υπό κατοχή μαζί με τη γειτονιά που υπερασπιζόταν' αναμένει, επειδή βρίσκεται υπό ολοκληρωτική κατοχή η γειτονιά. Τα Εξάρχεια έχουν γίνει no human's land. Όποιος κινείται στον δημόσιο χώρο, γίνεται θύμα εξευτελισμών, προσβολών, απειλών, βασανιστηρίων και ποινικών διώξεων. Η GARE προσμένει την ανασυγκρότηση του κινήματος των καταπιεσμένων. Αν ανακάμψει το κοινωνικό κίνημα, στην οδό Καλλιδρομίου αριθμός 74, θ' ανεμίζουν οι σημαίες μας. Αν χαθούν τόσες γενιές που να χαθεί η μνήμη, ένα οχυρό θα είναι το λιγότερο που θα λείψει από την επαναστατική πάλη.

Η πολιτικά πεθαμένη, ξεπουλημένη και κανιβαλική αριστερά παρέδωσε τον Δαγκλή στον φασισμό' προσπάθησε να μετατρέψει το σπίτι του σε τάφο της αντίστασης. Μα κι όταν φαίνεται να κινείται προς τα πίσω η ιστορία, είναι για να πάρει φόρα και να προχωρήσει.

« Τα Εξάρχεια στα Δεκεμβριανά του 1944 ήταν ένα κέντρο αντίστασης και πεδίο μάχης. Υπάρχουν ακόμα κτίρια που δείχνουν τα τραύματά τους από τα πολυβόλα των μοναρχοφασιστών. Υπάρχουν και τραυματισμένα κτίρια στα οποία τα σημάδια της μνήμης έχουν κρυφτεί κάτω από τη

λάσπη της ανακαίνισης και της αξιοποίησης. Τα ιδιοτελή αστικά δικαιώματα καταστρέφουν την κοινή ιστορία, τις παρακαταθήκες των φτωχών μαχητών σαν τον Δαγκλή.

Το σπίτι του Χρίστου Δαγκλή τότε, όπως μαρτυρούν συγγενείς του, που σήμερα επικαλούνται τη νομιμότητα [και καταθέτουν σαν σπιούνιο στα δικαστήρια], ήταν αντιστασιακή βάση, ένα κούγκι φορτωμένο όπλα. Η συνέχιση της ιστορίας του σπιτιού πέφτει στις πλάτες των ζωντανών εγχειρημάτων αγώνα που από σήμερα μπορούν να στεγαστούν εδώ. Η κληρονομιά που μας αφήνει ο κάθε στρατευμένος καλλιτέχνης είναι η ανυποχώρητη πάλη. »

Ο διεθνισμός

Η διήγηση, ειδικά η πολιτική διήγηση και μάλιστα, μιας ιστορίας που συνεχίζεται, πρέπει να σταματάει με την παρουσία των υποκειμένων της. Η GARE χαρακτηρίστηκε από τη συμμετοχή συντρόφων που ήρθαν από άλλα μέρη, για να συνδράμουν τους αγώνες στον ελλαδικό χώρο, αλλά και συντρόφων που έφυγαν για άλλα μέρη, για να συνδράμουν τη ζωντανή επανάσταση. Οι διεθνιστές αγωνιστές πραγματώνουν την υψηλότερη μορφή του επαναστατικού φεντεραλισμού, πραγματώνουν τη συμμετοχική αλληλεγγύη, την ενότητα στην πάλη, την ισότητα και την ελευθερία, στην ευρύτερη κλίμακα. Έτσι, οι “ξένοι” σύντροφοι, όπου δεσμεύονται στην κοινή πάλη, είναι πιο ντόπιοι σ’ αυτή την πάλη, από τους γηγενείς. Στη διαδρομή της η GARE συνάντησε ντόπιους τουρίστες, μέσα κι έξω από την κατάληψη. Σχεδόν χωρίς εξαίρεση, οι σύντροφοι που ήρθαν από άλλα μέρη, ως αναζητητές του αγώνα, έδωσαν όλο τον εαυτό τους όπου στάθηκαν.

Πιστεύω οι σύντροφοί μας στην ήπειρο που οι αποικιοκράτες ονόμασαν Αμερική, θα οδηγήσουν τον πόλεμο που τώρα ξεκινάει μέσα στην καρδιά του καπιταλισμού, μέχρι το σημείο της παγκόσμιας συνάντησης των επαναστατικών κινημάτων. Πιστεύω ότι οι σύντροφοί μας στην αλλεπάλληλα φλεγόμενη γαλλική επικράτεια, θα ζωντανέψουν ότι έμεινε ανολοκλήρωτο από το 1789, θα ζωντανέψουν το όραμα του Μπαμπέφ, το πάθος του Μπλανκί, το πρότυπο της Κομμούνας, την αφοσίωση των αναρχικών αρματιστών που μπήκαν πρώτοι στο Παρίσι, το κατεχόμενο από τους Ναζί. Πιστεύω ότι οι σύντροφοί μας στη γερμανική επικράτεια, θα έχουν τη δύναμη να αντέξουν την πνιγηρή πολιορκεία των κοινοτήτων τους και τις εντατικές διώξεις το κίνημά τους, που δυναμώνει, θα πριονίσει τα πόδια του ευρωπαϊκού φασισμού κι ιμπεριαλισμού. Οι σύντροφοι που πέρασαν έξω από τα σύνορα του καπιταλιστικού κέντρου, σε πιο άγριους τόπους, θα φέρουν πίσω δύναμη.

Ακριβώς τώρα

Στα μέσα του καλοκαιριού του 2019, με την επερχόμενη επίθεση στις καταλήψεις ως σχεδόν σίγουρη, συγκροτήθηκε στην Αθήνα η Συνέλευση Καταλήψεων, Συλλογικοτήτων, Διεθνιστών/ριών, Μεταναστών, Αλληλέγγυων. Αυτή η ανοιχτή μετωπική Συνέλευση, αφού πέρασε τους πρώτους υφάλους των προσπαθειών αφομοίωσής της σ’έναν στενό πολιτικό συντονισμό, εσωτερικής διάλυσής της και υποκατάστασής της, συνεχίζει την ενωτική αντίσταση, παρά τις εκδηλούμενες διασπαστικές πρωτοβουλίες (που η ίδια η εκλεκτικότητά τους τις καταδικάζει σε βραχύχρονο βίο). Το πρώτο κύμα της νέας διαχείρισης του πολέμου στα εδάφη του αγώνα, κορυφώθηκε με τη μαχητική αντίσταση στην εισβολή και κατά την ανακατάληψη των δομών της Κοινότητας Καταλήψεων

Κουκακίου. Η επικύρωση της κατοχής στο συγκεκριμένο έδαφος ήταν μια πύρρειος νίκη, όπως το γνώριζε και το απολόγισε εκτενώς η ίδια η Κοινότητα. Η ορμή της κρατικής τρομοκρατίας έσπασε. Τα άγρια κι επικίνδυνα βασανιστήρια πάνω στις συντρόφισσες και τους συντρόφους, απέδειξαν την απόγνωση των οργάνων ενός συστήματος εκμετάλλευσης που δεν έχει πλέον κανένα συμβόλαιο να προσφέρει -μόνο στρατό, φυλακές, θάνατο. Ο βασανισμός κι η επίσημη, κραυγαλαία τεχνητή, ποινικοποίηση ενός αριστερού καλλιτέχνη, από τον κόσμο της αστικής διανοήσης, επειδή δεν συνεργάστηκε στις παράνομες στρατιωτικές προσταγές, καταδεικνύουν ότι δεν έχουν μείνει άλλες μεσολαβήσεις για το ελληνικό κράτος, δεν έχει μείνει κανένα κοινό γλωσσικό σημείο ανάμεσα στους από πάνω και στην αντίσταση των από κάτω. Ακόμα κι η αμφίσημη έννοια δημοκρατία, δεν μπορεί πια να πάρει άλλο νόημα από την ταξική εξέγερση και τη φεντεραλιστική-εξισωτική κοινωνική αυτοδιεύθυνση.

Μετά την εκκένωση της Κατάληψης Δερβενίων και την παρανομοποίηση των διαδηλώσεων, το τρέχον κύμα εκκενώσεων επεκτάθηκε στις ιστορικές καταλήψεις της επαρχίας. Οι βρικολακες της εξουσίας που φαντάστηκαν ότι η κατάληψη του σύντροφου Βαρδή Τσουρή θα μπορούσε να γίνει οτιδήποτε άλλο από τόπος αγώνα, σκάβουν τους λάκκους τους.

Στην Αθήνα, βήμα βήμα, μετά από χρόνια αστυνομικής, πολιτικής και οικονομικής πολιορκείας και υπονόμησης, ξεκινάει ανοιχτά η μάχη των Προσφυγικών της Λ.Αλεξάνδρας. Ο κρίσιμος αγώνας επιστρέφει στο σημείο όπου μορφοποιήθηκε το σύγχρονο ηφαίστειο του μαχητικού κοινοτισμού. Στη λαϊκή συνοικία, στα σπίτια που κρατάνε τα σημάδια του εμφύλιου, στο πολυεθνικό χωριό-όαση στο κέντρο της αστικής φυλακής. Στον τελευταίο αγωνιστικό σταθμό του σύντροφου Spark, τότε που ανυπομονούσε να γίνει ο *Sehid Sahin Huseyni*, για ν' ανοίξει επαναστατικούς δρόμους.

Τον πρώτο Δεκέμβρη της GARE, δυο μήνες μετά το άνοιγμά της, ένας σύντροφος είπε σε μια στιγμή του ρεμπέτικου γλεντιού μέσα στην κατάληψη, ότι δεν είχε πιστέψει ότι θα είμασταν ακόμα μέσα. Πήγαμε πολύ πιο πέρα απ' ότι μπορούσαμε να φανταστούμε. Φανταζόμασταν και διασχίζαμε. Πολύ πέρα από κάθε έξοδο υπαναχώρησης στην προ GARE εποχή. Έχοντας στο σακιδιό μας τα εφόδια της ιστορίας μας, θα ελευθερώσουμε όλη τη γη.

Η GARE δεν εκκενώθηκε ποτέ. Είναι μια γιορτή δίχως αρχή και τέλος.

Δημήτρης Χατζηβασιλειάδης

Σεπτέμβρης 2020